

образ, разравяне на стари регистри, разчитане на страници на *градската кондика*, изписани „с вето кармъзено мастило“ (с. 7), натрупване на ръкописи, преписи на стари книги (с. 28) – разрастващ се книжен фонд, в който смисълът е утаен като графема. Тук авторството е име върху корицата или анонимен препис. Материалността на книгата в мистификацията на Славейков е подчертана и подложена на съмнение – тези книги не съществуват.

Сред множество изписани страници авторството е и следа на смисъла, която се подема, заглъхва, утаява, проговаря и мълчи. Свърхлично усилие да се направи този смисъл видим, то е мимолетно писане върху пясък, което вълните на забравата изтриват, за да бъде изписвано отново и отново. Славейков разгръща мистерията на авторството не само чрез неразпознаваеми маски на пиещите. Книгата му сюжетира проявите на анонимно писане: „*поети, които рядко са творили и не са придавали значения на творенията си, нито са ги скрепiali с името си*“ (с. 8). Разиграва научни спорове за авторството: един „*твърди, че авторът е...*“, друг „*твърди, че авторът е...*“, но „*почтеният археолог и още по-почтеният филолог още не са довършили изследванията си и въпроса за едно име остава все още жива рана в науката*“ (с. 28). Условното име „*много от нейните песни са печатани, с един или друг псевдоним, по разни списания, без същинският им автор да е бил известен някому*“ (с. 62) не отвежда до авторството, тъй като то също се оказва условност. Книгата на Славейков, която се представя като сбирка на странни имена на несъществуващи творци, въобразява възможните отсъствия на автора: „*Коя е тя – никой на Острова на Блажените не знае и нищо не можеха да ми кажат*“ (с. 207). Измисля странни проявления на писането и книгата: неграмотен клисар, който се „*занимава с реснарство, лови синигери и пише епитафии*“, а „*всяка една надгробна плоча [...] е лист от тая книга с по една епитафия*“ (с. 201).

Разклоняващ се лабиринт от текстовост, неизбродим архив от изкази¹⁹, книгата на Славейков създава книги, които не съществуват; описва текстове, които са чернови, непубликувани, неизвестни; въобразява ав-

¹⁹ „Предлагам да наричаме архив всички тези системи от изкази (от една страна – събития, от друга – неща) [...] Той не притежава тежестта на традицията и не е свободната от време и място библиотека на всички библиотеки; но не е и приласкаваща забрава, откривана пред всяко ново слово от полето на свободното му упражняване. Между традицията и забравата архивът разкрива правилата на една практика, позволяваща на изказите едновременно да продължат да съществуват и следвайки тези правила да се променят. Той е общата система за образуване и преобразуване на изказите.“ (Фуко, М. Цит. съч., с. 149–152.)